

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ
КАФЕДРА ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН
КАФЕДРА СОЦІОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ
ГО «ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТР «МАЙДАН МОНІТОРИНГ»**

**МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«МЕДІАОСВІТА ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ
ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ»**

29 листопада 2019 року

Маріуполь 2019

Отже, для розвитку медіаосвіти в Україні потрібні великі людські та фінансові ресурси. Медіаосвіта це процес розвитку й саморозвитку особистості на матеріалах та за допомогою засобів масової інформації, що покликані формувати культуру комунікації, вміння усвідомлено сприймати й критично осмислювати, інтерпретувати медіатексти.

Результатом медіаосвіти має бути розширення загальних, соціокультурних та професійних знань, комунікативних та творчих здібностей. Медіаосвіта є необхідною передумовою встановлення раціональних, комунікаційних взаємозв'язків між суб'єктами комунікації й виступає як дієвий чинник модернізації освіти в контексті приєднання України до європейського освітнього простору.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Карпець Л. А. Сучасна освітня парадигма в контексті медіакультури // Актуальні проблеми філософії та соціології. 2015. С. 95–98.
2. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні // Інститут соціальної та політичної психології Національної академії педагогічних наук України. URL: <http://www.ispp.org.ua>
3. Різун В. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник / Ред.-упор. В. Ф. Іванов, О. В. Волошенюк; за науковою редакцією В. В. Різуна. Київ: Центр Вільної Преси, 2013. 352 с.
4. Онкович Г. В. Технології медіаосвіти // Вища освіта України; тем. вип. «Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору : моніторинг якості освіти ». 2007. Т. 5 (додаток 3). С. 357–363.
5. Слюсаревський М. Медіаорієнтаційна функція освіти як відповідь на виклики інформаційної доби // Всеукраїнський науково-практичний журнал Директор школи, ліцею, гімназії. № 4/2013. С. 19–28.

Олена Садоха,
*доктор філософських наук, професор,
професор кафедри філософії,
Харківський національний
педагогічний університет
імені Григорія Сковороди*

ДИСОНАНСИ І РЕЗОНАНСИ В МЕДІАОСВІТНІХ ПРАКТИКАХ

Сучасні освітні практики, переживаючи «просвітницький катастрофізм», змушені відповідати на численні виклики динамічно змінного поліструктурного світу, зокрема – його мультимедійного виміру.

Конвергенція медіа, інформаційних та дата-технологій у глобальному соціокультурному просторі трансформує освітні засади та навчально-виховні

стратегії. Медіаосвічаність сьогодні відкриває шлях до формування нового типу просвітництва, до оволодіння навичками, що уможливають здобуття життєвих знань, здатність інтерпретувати суттєві образи мультимедійної культури. За умов, коли світ рухається від інформаційних технологій до технологій даних, наявний просвітницький проєкт не спроможний забезпечити вирішення важливих освітніх завдань.

У «нову еру інновацій» (С. К. Prahalad, М. S. Krishnan) належним чином не оцінено ідеї про розгортання сучасного руху від масового виробництва продукції та рішень до інфраструктури ресурсів, чіткого розмежування між продуктом і процесом, контентом і процесом, проєктивністю дій та результатами проєкту. Сучасна прогресивна школа, вдаючись до медіаосвіти, зважає на зростаючу «тісність» нинішнього світу і властиву йому геперкомунікацію, відбиває провідну тенденцію сучасності: нескінченний пошук знань і формування компетенцій щодо здійснення ефективного дослідження та відкриття, зміни способу мислити і жити, враховувати безкінечне розмаїття результатів у континуумі можливих дій, численних варіантів колективних та індивідуальних рішень, вчинків, дій.

Медіаосвіта дозволяє сучасному поколінню учнів забезпечувати потреби у навчанні будь-коли, віддаляючись від будь-якої точки світу. Сучасні учні приймають технологію, адаптуються до неї, використовують її, не боячись ризикувати, допомагають один одному створювати власні особистісні ідентичності. Зміст певного медіа-повідомлення вже не настільки важливий. Важливою є можливість аналізувати нову інформацію, оцінювати її щодо попередніх знань, формулювати відповідь і, врешті, передавати іншим свої рішення чи погляди, тобто набуває ваги, як ми розуміємо меседж і відповідно, посередницький світ навколо нас, що потребує нового виду грамотності, базованої на реальному світі миттєвої інформації, глобальної інтерактивності.

Відзначмо розвивальний характер медіаосвіченості, що послугується не лише текстом, а й іміджем та екранною грамотністю. Учні розробляють свою власну мову, екранну мову для цифрової культури, доповнюючи текст образами, рухом, звуком тощо. Медіаосвіченість здійснюється на підґрунті відкриття, пізнавальні навички формуються через досвід осягнення величезного обсягу інформації на різноманітних ресурсах, тим самим відбувається перехід від набування знань до опрацювання знань, долаючи розрив між тим, як живуть учні, і тим, як вони навчаються. Медіаосвіта забезпечує не тільки захопливе навчання, а й створює можливості для інформаційних розваг, усуваючи панівну в консервативній школі нудьгу. Навчання стає динамічним, конкретним, творчим – навчаючись за допомогою медіаресурсів, учні здатні знайти щось (приміром, інструмент, зображення, текст), придатне для використання чи перетворення, для створення нового. Учень вчиться не тільки самостійно здобувати знання, а й структурувати свій час, проводити його корисно й цікаво, не перекладаючи це на оточення, розуміти нові ідеї, спілкуватися, співпрацювати, вирішувати проблеми, приймати рішення й відповідати за них.